

ŽENA Z PROSINCE

Sesedla z jeho klínu, oblékla se a vypadla.

Prošla do parků, kde vycházet s alkoholem
v zimním vínu znamená u zpustlé fontány postavit
se do fronty za havrana, pokleknout, lépe i složit
tvář na zmrzlé drny, neboť jen v ponížení bude
schopna vstřebat trávící ústrojí uzpůsobené pro
mrchožrouty.

Prošla do vhlédů, kde létá, krouží nalehko, jak je jí
hic, kde tak mocně upíjí ze svobody, až skelnaté
slzy odlétávají, tříští se na střepy a pořezané děti,
ružolíci, rozesmáté, neřeknou matkám nic.

Prošla tak daleko, že co nevidět přijde i na
každoroční příděly sněhu, na ony tisíce tun, které,
místo aby dopadaly na zem, rozpouštějí se v její
třetí a čtvrté ruce, zoufale natažené z útrob lidského
pekla.

Prošla k příčině, proč každý zbytek roku proprší,
sama se sebou prošla se po ulici, vidouc, jak
zastavuje a vzápětí zas chvátá, podle toho, jak
blikne jí semafor, její vlastní oko v oku mazlavého
bláta.

V noci při milování přeběhne na všechny červené
pod víčky. A zakloní se tak, že jiné by přepadly.

Čím mohutněji ji strháváš zpátky, o to víc je sama.